

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17000 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 december 2007, verklaart er zich op 3 december 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 16 mei 2008, verstuurd op 19 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u een Hazara, afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit de hoofdstad Kaboel en hebt u steeds in de wijk Chahar Qalai Wazir Abad gewoond waar u werkte bij uw vader in diens carrosseriebedrijf. U zou een tijdje voor uw vertrek uit Afghanistan voor een klant een speciale ruimte in de benzinetank van diens auto hebben gemaakt. Die klant verklaarde dat hij die ruimte zou gebruiken om zijn geld veilig te stellen. Later zouden twee mannen in uniform u thuis zijn komen arresteren en werd u beschuldigd van samenwerken met die klant. U zou voor de rechter zijn verschenen en werd tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld. Uw vader zou u dan hebben kunnen vrijkopen waarop u Afghanistan verliet. U reisde illegaal vanuit Afghanistan over land naar België waar u op 3 december 2007 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer. U was verder in het bezit van een Afghaanse kalender.”

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering recent uit Afghanistan vertrokken te zijn en dus evenmin aan diens asielrelaas;
 - aangezien er geen correcte inschatting kan gemaakt worden van verzoekers recente verblijfplaatsen kan er evenmin een inschatting gemaakt worden van zijn nood aan subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoeker stelt dat hij zich niet kan verzoenen met de bestreden beslissing en meent geen eerlijke kans te hebben gekregen om zijn relaas te doen. Verzoeker wijst er op dat hij een analfabeet is met een zeer laag intellectueel niveau die hem niet of minstens traag in staat stelt om bepaalde dingen te leren. Verzoeker stelt dat het interview bij het Commissariaat-generaal niet aangepast was.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

- 2.1.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen

ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

In casu stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker zijn verblijf in de hoofdstad Kabul tot aan zijn beweerde vertrek in het jaar 2007 niet aannemelijk kan maken. Verzoeker wist niets van de vier seizoenen in Afghanistan. Evenmin kende hij de maanden van de Afghaanse kalender. Verzoeker kon geen provincies benoemen die rond Kabul liggen, noch kon hij andere districten geven die in de provincie Kabul liggen. Verzoeker die beweert zijn hele leven in Kabul te hebben gewoond en gewerkt, spreekt geen Pashtou, toch één van de officiële talen in Afghanistan. Gezien verzoeker verklaard heeft dat hij van jongs af aan zijn vader heeft geholpen die een winkel/atelier had, is het redelijk te verwachten dat verzoeker op zijn minst een summiere kennis van het Pashtou zou moeten hebben gehad. Verder wist verzoeker geen enkele buitenlandse hulporganisatie op te noemen die actief was in Kabul. Evenmin kon hij iets vertellen over de sportmogelijkheden, sportclubs of competities in het huidige Kabul. Verzoeker kon geen universiteiten in Kabul benoemen. Verzoeker stelde dat de heuvel nabij zijn wijk van strategisch belang was maar kon concreet geen enkel voorbeeld geven van een regime of groepering die daar ooit gestationeerd was. Verzoeker verklaarde te zijn gearresteerd in 2007 door twee mensen in militaire uniformen, maar hij kon hun precieze functie niet beschrijven. Verzoeker die beweerde tot 20 jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld, wist niet op basis van welke wet of welk wetsartikel hij was veroordeeld. Verzoeker kon evenmin iets concreet vertellen over de politieke toestand in Afghanistan of over recente incidenten in Kabul. De Raad merkt op dat met betrekking tot belangrijke feiten – recente afkomst is een zeer essentieel feit – die de essentie van het asielaanvraag uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Overigens merkt de Raad op dat verzoeker in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweerde, wel degelijk school heeft gelopen, zij het slechts twee jaar (gehoorverslag 24 april 2008, p. 4). Het feit dat verzoeker een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot is geen afdoende verklaring aangezien ze zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet kan verschonen.

Wat betreft verzoekers oordeel dat het gehoor niet aangepast was, stelt de Raad vast dat uit het administratieve dossier blijkt dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van verzoekers raadsman. Verzoeker heeft tijdens het gehoor op alle vragen geantwoord en niettegenstaande hen die mogelijkheid wordt geboden heeft noch verzoeker, noch zijn raadsman, ook maar enige melding gemaakt van het niet aangepast verlopen van het gehoor. Verzoeker beperkt zich ook tot een algemene bewering zonder concreet aan te duiden op welke wijze het gehoor niet aangepast zou zijn. Verzoekers argument mist feitelijke grondslag.

- 2.1.3. Verzoeker stelt dat hij van het Pashtou inderdaad geen kennis heeft, maar dat hij dit niet nodig had in de winkel van zijn vader, die in het centrum van Kabul is gelegen. Verzoeker stelt dat vragen over politieke partijen, politieke situatie en andere aan hem voorbij gaan omwille van het feit hij geen school heeft gelopen.

- 2.1.4. Voor wat betreft verzoekers argument geen school te hebben gelopen kan worden verwezen naar wat reeds uiteengezet werd onder supra 2.1.2.. Wat verzoekers verklaring voor het niet kennen van het Pasthou betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaard heeft dat hij van jongs af aan zijn vader die een winkel/atelier in Kabul had zou hebben geholpen waardoor in redelijkheid kan verwacht worden dat hij op zijn minst een summiere kennis van het Pasthou zou moeten hebben gehad.
5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn. De Commissaris-generaal kon derhalve in redelijkheid vaststellen dat de asielaanvraag van verzoeker niet gegrond is.
- 2.1.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.